

»...lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør« (Matt. 6,3)

Bi på Herren

Salme 131 er en af de korteste af alle Bibelens salmer. Hvad der siges i en knap, kort, konkret og koncis form er ofte meget væsentligt.

HERREN

Salmen har kun tre vers. Det centrale i hvert vers er HERREN. Hans væld, majestæt og herlighed er gemt i denne betegnelse, der indeholder hans navn: JEG ER JEG ER DEN, JEG ER.

Vi kan aldrig udtømme, hvad der ligger i dette navn. Vor Herre Jesus har åbenbaret det for os. Bliver vi stille for det, gør Helligånden det levende for os.

HAN er for os – hvem kan da være imod os? At frygte Ham er begyndelsen til al visdom. At stole på Ham er visdommens indhold. At være elsket af Ham er livets kraftkilde. At ære Ham er livets mål.

Det første, salmisten siger er: »HERRE, mit hjerte er ikke hovmodigt, mine øjne er ikke stolte...« Det er, som om salmisten siger noget selvfølgelig, thi hvordan kan noget hjerte være stolt i HERRENS nærhed?

Alligevel er det ikke noget selvfølgelig, men et udtryk for, at han ikke siger: »Herre, Herre« med munden, som så mange gør uden at tænke over, hvad de siger. Han siger det af hele sit hjerte, og derfor er hans hjerte ikke hovmodigt. Jo nærmere vort hjerte er Herrens herlighed, des mindre er det i egen bevidsthed. Man slår øjnene ned, thi hvem er dog jeg i HERRENS nærhed?

Salmisten spiller ikke ydmyg, men er det, fordi han virkelig har HERREN for øje og dvæler i Hans nærhed.

Det giver sig udslag i, at »jeg sysler ikke med store ting, med ting, der er mig for høje«. Han vil ikke være som Gud. Han vil ikke forstå alle tilværelsens gåder. Han stoler på, at HERREN ikke blot forstår, men også styrer alt. Således forbliver han i ydmygheden og spilder ikke tiden med at stræbe imod et mål, Gud ikke sætter for ham.

Han er fattig i ånden – ønsker ikke at være andet – og er derfor rig i Gud. Himmeriget er hans!

Det har kostet nogen kamp at nå dertil: »Jeg har lullet og tyssset min sjæl«. Han har med andre ord sagt til sin sjæl: »Ti nu stille, stol på HERREN!« Vi ved ikke, hvad han har været igennem, men de fleste Guds børn ved af erfaring, at der var perioder i deres liv, da de ikke forstod Gud lige med det samme, og derfor blev urolige, bedrøvede, måske forargede og derfor måtte tale »strengt« til deres eget hjerte, for at det ikke skulle blive besejret af egne tanker og komme bort fra HERREN.

Det kan tage nogen tid, lige som det tager nogen tid at vænne et spædbarn fra modermælken til den fastere føde. Men når det er sket, har det afvænte barn det usigeligt godt hos sin moder.

Bi på HERREN

Salmisten får lyst til at sige det til *hele* Guds folk. Han vil inderligt gerne, at de alle får det, som han har det: »Israel, bi på HERREN!«

Guds folk består af mange forskellige – men hvor forskellige de end er, har de det tilfælles, at uden Herren kan de slet intet gøre. Det vil sige, at det, som de gør uden Herren, slet intet er. Derfor siger salmisten til enhver af dem: »Bi på HERREN!«

Så bliver de også nødt til at tale strengt til deres geskæftige sjæle, så de falder til ro med HERRENS herlighed for øje.

Først da er de ydmyge, thi det er hovmodigt at bilde sig ind, at ens egen aktivitet betyder noget for HERREN. Da kan det være, de slår øjnene ned og skammer sig.

Salmisten giver dem ikke tid til at tænke over, om de nu kan holde inde med alle deres egne gerninger men siger: »Israel, bi på Herren *fra nu af*...«

Det gælder enhver af dem. Deres styrke ligger ikke i dem selv – deres visdom

er heller, men i ro og stilhed er eders styrke (Esaj. 30,15).

Salmistens »streng« ord er et kald til omvendelse – til en radikal og total omvendelse. Den skal ske øjeblikkelig. Hvis ikke, kommer Guds folk med al dets aktivitet endnu længere bort fra HERREN.

Den, der bier på Herren, bliver aldrig til skamme. Den, der ikke bier på Ham, bliver før eller senere til skamme.

fra nu af og til evig tid

Skal vi altid bie på HERREN? Ja, det skal vi. Vi skal altså aldrig sætte noget i gang af os selv. Som Sønnen slet intet kunne, uden hvad han så Faderen gøre (Johs. 5,19), således også vi. Som Sønnen fuldbrogede Faderens vilje ved altid at bie på Ham, således kan også vi kun fuldende, hvad Herren betror os at gøre, ved altid at bie på Ham.

Det er enkelt og aldeles afgørende for vort liv og vor vandring igennem livet som Guds børn. Da vandrer vi i de gerninger, Gud forud har lagt til rette for os (Esaj. 26,12).

Bier vi på HERREN i tillid til Hans nåde og visdom, da får vi en anden målestok for, hvad der er stort, og hvad der er småt. Hvad *den fattige enke* gjorde, da hun lagde sine småskillinger i tempelbøssen, skete skjult for verden. Hvad *Napoleon* udrettede, vakte hele verdens opmærksomhed. *Goethe* anså Napoleon for at være det store menneske, der kunne føre menneskeheden fremad. Hvem af de to, den fattige enke eller kejser Napoleon, udrettede det største?

Det verdenshistoriske spektakel (Søren Kierkegaard) betyder intet virkeligt for menneskeheden og falder helt igennem, når det sammenlignes med alle de små, »ubetydelige« gerninger, som Guds folk i stilhed og ubemærkethed udfører dag efter dag, fordi de bier på Herren og er Hans tjenere.

De sagtmodige skal arve jorden. Det får vi nok snart at se, thi HERREN er nær!

Det ubetydelige, der betyder alt

Hvorfor tilfører aviserne og de offentlige massemedier som oftest ikke vor ånd nogen forfriskelse – hvorfor er det snarere omvendt: det var tidsspilde at læse avisen og se fjernsynet?

Fordi de offentlige massemedier ikke lægger vægt på det, der har virkelig betyd-

ning for os.

De koncentrerer sig om det opsigtsvækkende, sensationelle, provokerende, interessante, moderne – alt det, der umiddelbart har verdens opmærksomhed.

Man kan vel ikke sige, at det er ligegyldigt – men man kan med rette sige, at

det ikke er så betydningsfuldt som det, der virkelig betyder noget.

Man kan også sige, at aviserne og massemedierne ikke *kan* meddele offentligheden det, der virkelig er betydningsfuldt, fordi det er *skjult* både for medierne og for verden, som medierne henvender

sig til. Man kan altså aldrig vente noget af sand betydning for vor sjæl og ånd ad den vej – end ikke, når de omtaler det, som de kalder *kulturlivet!*

Du ved lige som jeg, at vi modtager det betydningsfulde i *stilheden* og *ubemærketheden*, alene med Herren – alene med Ham i bønne og under hans Ord.

Du ved også ligesom jeg, at du ofte har modtaget noget uvurderligt fra en af Guds *mindste små*, der slet ikke anede, at han/hun skænkede dig noget af evighedsbetydning. Det var måske kun et ord i rette tid og i sandhedens og kærlighedens Ånd – eller et bæger koldt vand – eller et besøg, da du var svag – eller – jeg behøver ikke at skildre det, og det kan i øvrigt ikke skildres nøjagtigt med ord – det altafgørende er ånden, friheden og kærligheden, der præger det.

Det sker *skjult for verden* – ja, ofte *skjult for den, der gør det* – og dog har det en betydning, som rækker helt ind i evigheden: »I gav mig at spise – I gav mig at drikke – I besøgte mig – I så til mig – I gav mig klæder – I tog jer af mig!« »Hvornår gjorde vi det?« Det var dem ikke bevidst. Det var skjult for verden. Aviserne skrev ikke om det. Massemedierne udbasunerede det ikke som dagens store begivenhed. Det står ikke omtalt i historiebøgerne. Deres navne er ukendte.

Men her er det ubetydelige, der betyder alt!

Skjult med Kristus i Gud

Vort liver skjult med Kristus – Han er jo også skjult for verden! Lad det forblive

skjult, så det forbliver i Gud! Gud har skjult det *for at åbenbare det*. Den fulde åbenbaring sker, når Kristus kommer igen i kraft og megen herlighed. Men Gud åbenbarer det også inden da, blot vi ikke selv gør noget for at vække opmærksomhed og blive set af verden. Han åbenbarer det for hvem, Han nu vil. Det skal du og jeg ikke blande os i.

At det er skjult betyder ikke, at vi går duknakkede og ufri omkring, beklemt i sjæl og sind, men at vi ejer et liv, som ikke kan gøres umiddelbart forståeligt for verden. Vi lever dette liv, det evige liv, hver dag. Det er en udtømmelig rigdom, der beriger alle de små ting, som udgør vor hverdags arbejde og pligter. De får evighedsbetydning, fordi vi gør dem i det evige livs Ånd og til Guds ære.

Vi tier ikke altid, og vi taler ikke altid. Vi bier på Herren, der lader os forstå, hvornår det er tid til at tie, og hvornår det er tid til at tale. Så får vor tavshed og vor tale også evighedsbetydning.

Han lader os undertiden gå en ekstra mil. Hvad betyder det dog? Det har betydning for dig selv, og det kan få evighedsbetydning for ham, der »tvang« dig dertil.

Vi er varsomme med store arrangementer, d.v.s. med det, der umiddelbart vækker opmærksomhed. Det har ofte yderst ringe virkelig betydning, fordi det ligner verden for meget.

Ja, vi er varsomme med overhovedet at arrangere noget. Vi bier hellere på Herren og forbliver skjult med Ham, så Han kan vise os, hvad Han har »arrangeret« – det er såre meget bedre, om end det ikke

ligner noget arrangement!

Det er kun ganske få af Herrens børn, hvis navne er kendt af verden. Men det gør ikke deres betydning mindre. Jesus er kendt af navn og dog kender verden Ham ikke. Paulus er ligesom Peter også kendt af navn, men i øvrigt ukendt af væsen og virke. Det gælder ikke om at blive kendt, men om at *forblive i Kristus* og dermed skjult for verden.

Her står kampen. Bliver vi i Ham, da bærer vi megen frugt. Bliver vi derimod i den gængse opfattelse af, hvad der har betydning, da bærer vi ingen frugt og har ingen betydning, hvor meget vi end synes at udrette og betyde.

At blive i Kristus – det lyder så nemt – er det ikke bare at forblive passive? Nej, det er at søge Ham – altid at søge Ham og forstå, hvad der behager Ham.

Det er at lytte til ham fremfor at lytte til mennesker. Det er at have Ham som *Underfuld-Rådgiver* og ikke støtte sig til mennesker eller mængde eller penge.

Det er at tro Ham fremfor at tro, hvad mennesker mener og kan argumentere for.

Kan det lade sig gøre i hverdagens barske virkelighed? Ja, det kan lade sig gøre – og heri ligger det virkelig betydningsfulde, der ofte ser så ubetydeligt ud – saligheden ligger også deri.

Det er, som om man allerede er gået ind til *hvilen fra alle egne gerninger* – altså gået ind i Guds gerninger midt i dagligdagens »grå« og ensformige og »ubetydelige« gerninger!

Her er det vidnesbyrd, der har evighedsbetydning.